

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 514/2019
29.05.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Радмиле Драгичевић Дичић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела Фалсификовање исправе из члана 355. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адв. Зорана Петковића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Шиду К 189/18 од 25.10.2018. године и Вишег суда у Сремској Митровици 2Кж1 303/18 од 26.03.2019. године, у седници већа одржаној дана 29.05.2019. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адв. Зорана Петковића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Шиду К 189/18 од 25.10.2018. године и Вишег суда у Сремској Митровици 2Кж1 303/18 од 26.03.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Шиду К 189/18 од 25.10.2018. године, окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела фалсификовање исправе из члана 355. став 2. у вези става става 1. Кривичног законика, за које му је изречена условна осуда и утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да се иста неће извршити уколико окривљени за време од једне године по правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело.

На основу одредбе члана 87. Кривичног законика, окривљеном АА изречена је и мера безбедности одузимања предмета ближе наведених у изреци првостепене пресуде.

На основу одредбе члана 246. став 1. ЗКП, окривљени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка и то на име паушала износ од 5.000,00 динара, у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици 2Кж1 303/18 од 26.03.2019. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адв. Зорана

Петковића, а пресуда Основног суда у Шиду К 189/18 од 25.10.2018. године потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, бранилац окривљеног АА, адв. Зоран Петковић, поднео је захтев за заштиту законитости због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, преиначи побијане пресуде и према окривљеном одбије оптужбу.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку и у седници већа, коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правноснажним одлукама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног АА, адв. Зоран Петковић, у захтеву за заштиту законитости наводи да су побијане пресуде донете уз битну повреду одреда кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, јер је, супротно начелу забране поновног суђења и кажњавања у истој правној ствари садржано у одредбама члана 34. став 4. Устава Републике Србије, члана 4. став 1 протокола број 7 уз Европску конвенцију о заштити људских права и основних слобода, окривљени АА оглашен кривим за исто кривично дело (фалсификовање исправе из члана 355. став 2. у вези става 1. КЗ) за које је већ раније осуђен пресудом Основног суда у Крагујевцу 1К 372/18 од 27.08.2018. године, а која се односи на исте чињенице и исти догађај, те да је доношењем побијаних правноснажних пресуда учињена битна повреда кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, а Врховни касациони суд овакве наводе оцењује неоснованим.

Побијаном правноснажном пресудом Основног суда у Шиду К 189/18, окривљени АА је оглашен кривим због кривичног дела фалсификовање исправе из члана 355. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, зато што је „неутврђеног дана у јануару месецу 2017. године... лажну јавну исправу набавио ради употребе тако што је од НН лица у Новом Пазару набавио личну карту Р. Хрватске... и возачку дозволу Р. Хрватске... који документи су му одузети приликом контроле на улазу у Републику Србију на граничном прелазу Батровци дана 25.08.2018. године“.

Увидом у пресуду Основног суда у Крагујевцу 1К 372/18 од 27.08.2018. године, произилази да је окривљени АА оглашен кривим што је „дана 27.01.2017. године... употребио као праву лажну исправу и то путну исправу Републике Хрватске...“, чиме је извршио кривично дело фалсификовање исправе из члана 355. став 2. у вези става 1. Кривичног законика.

Одредбом члана 4. став 1. ЗКП је прописано да нико не може бити гоњен за кривично дело за које је одлуком суда правноснажно ослобођен, или је осуђен,

или за које је оптужба правноснажно одбијена, или је поступак правноснажно обустављен.

Одредбом члана 4. став 1. протокола 7. Конвенције за заштиту људских права и основних слобода, је прописано да се никоме не сме судити нити се може поново казнити у кривичном постуку у надлежности исте државе за дело због кога је већ био правноснажно ослобођен или осуђен у складу са законом и кривичним поступком.

Одредбом члана 34. став 4. Устава Републике Србије прописано је да нико не може да буде гођен и кажњен за кривично дело за које је правноснажном пресудом ослобођен или осуђен или за које је оптужба правноснажно одбијена или је поступак правноснажно обустављен, те да истим забранама повеже вођење поступка и за неко друго кажњиво дело.

Полазећи од наведеног, по оцени Врховног касационог суда из чињеничних описа кривичних дела фалсификовање исправе из члана 355. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, у изреци правноснажне пресуде Основног суда у Крагујевцу 1К 372/18 од 27.08.2018. године и изреци побијане првостепене пресуде Основног суда у Шиду К 189/18 од 25.10.2018. године, произилази да нису истоветне радње извршења кривичног дела, имајући у виду место и време извршења, да се ради о различитим догађајима, начину извршења, при чему је различит и предмет тих дела (путна исправа, односно лична карта и возачка дозвола), због чега се у конкретном случају не може радити о пресуђеној ствари како се то захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног неосновано истиче.

Из наведених разлога, по оцени Врховног касационог суда правноснажна пресуда Основног суда у Крагујевцу 1К 372/18 од 27.08.2018. године, није пресуђена ствар у односу на побијане правноснажне пресуде против којих је поднет захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу одредби члана 34. став 4. Устава Републике Србије, члана 4. став 1. ЗКП и члана 4. став 1. протокола 7 уз Европску конвенцију о заштити људских права и основних слобода, па се неосновано захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног указује да је доношењем побијаних правноснажних пресуда учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Мила Ристић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.